

MARIJIN LIST

NEVTEPENO POPRIJETA DEVICA MARIJA. — Pobožen mesečen list.

Vrejūje ga z dovoljenjem cerkvene oblasti: Klek1 Jožef, vp. pleb. v Črensovcih, Slovenska Krajina. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglasenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja leta 1904. dec. 8., gda je te list, kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Cena na leto: doma na skupni naslov 10 Din., na posameznoga 15 Din., v vse države Evrope 25 Din., v Ameriko Jūžno i Severno, v Canado, Australijo z Novinami i kalendarom „Srca Jezušovoga“ vred, šteri je brezplačen, štiri dolare. Naročniki so deležni sada več jezerih sv. meš i dobijo k listi vsi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga. M. List z kalendarom Srca Jezušovoga je priloga Novin.

V vredništvi M. Lista v Črensovcih se dobijo kupiti: 1. Življenje sv. Martina pišpeka za 1 Din 75 par; 2. Življenje sv. Jezušekove Trezike po 5 Din; 3. Molitvena knjiga „Hodi k oltarskomi Svestvi“ v celo platno vezana z zlatov obrezov 20 Din; 4. skrivnosti sv. rožnoga venca po 2 Din 50 par 15 falatov.

Dari.

Na podporo Marijinoga lista, za zlato mešo sv. Oče so darüvali v dinaraj sledeči: Horvat Marika, Števanovci 8, Gonza Anton, Murski log 10, Ropoša Matjaš, Ljubljana 20, Ŭtroša Bara, Gornja Bistrica, nabrala 24, Tkalec Ana v Trnji nabrala 23 50, Vek. Medvešček, žel. uradnik Maribor 15, Krampač Aga, Bednja 20, Trnje po Tkalec Ani 12, Horvat Verona nabrala v Črensovcih 20, Tretjeredniki Renkovci 20. Tretjeredniki Nedelica 8, Smej Štefan Beltinci 5, Čurič Roza, Kocet Albina i tovarišice nabrale na Velko mešo v Črensovcih 492 60, Hren Ivan, Sr. Bistrica nabralo 70, Kustec Roza D. Bistrica 10, Kohek Treza nabrala na D. Bistrici 43, Tkalec Ana nabrala v Trnji 10 50, Serec Jožef nabralo v Črn-cih 15, Meglič Anton i Ivan, Sukič Matjaš, Bodanec Štefan poslali 5 fran-kov 107 50, Ŭtroša Bara, G Bistrica nabrala 44, Tompa Bara nabrala v Črensovcih 20, Lesič Janoš, Trdkova nabralo 16, Ščap Ana nabrala v Bel-tincih 100 50, darüvali so sledeči: Zadravec Marko 10, Časar Orša 5, Ba-kan Janoš 5, Balazic Ivan 4, Kavaš Štefan 2 50, Bernadi Janoš 2, Vöröš Martin 2, Kouter Orša 2, Pavel Ivan 2, Olaj Štefan 2, Kar Štefan 2, Olaj Andraš 2, Kavaš Anton 2, Baligač Ana 2, Glavač Jožef 2, Glavač Ivan 2, Tivadar Geta 1, Rantoša Franc 1, Marič Anton 1, Bagar Ana 1, Šipoš Ja-noš 1, Rožman Matjaš 1, Balazic Ferenc 1, Jerebic Ivan 2, Balazic Ivaš 1, Vöröš Marija 2, Hajdinjak Ivan 1, Vöröš Matjaš 1, Matjašec Marija 2, Šipoš Janoš 1, Maučec Štefan 1, Horvat Magdalena 1, Štaus Jürija 2, Balazic Štefan 2, Sraka Ivan 2, Slavic Janoš 1, Slavic Štefan 1, Slavic Ivan 1, Lipič Matilda 1, Zver Ivan 1, Filip Ivan 4, Peterka Matjaš 2, Jerebic Ivan 2, Cigan Marija 1, Neubauer Kata 2, Jerebic Štefan 1, Šaruga Štefan 1, Rous Janoš 1, Cigan Ferenc 1, Smej Marija 1, Peterka Jožef 1, Antolin Andraš 1, Ščap Ana 2. — Marija povrni vsem. — Vsaki naročnik naj nam da bar en dinar podpore za dar sv. Oči.

Na sirotišnico „Dom Frančiška“ v Črensovcih so darovali sledeči v dinaraj : 89. kamen so kupili : lemontski romarje iz Chicage v dolaraj : Štefan Gerič 2, Štefan Jakšič mlajši 1, Anton Balažic 1, Jožef Balažic 1, Matjaš Lunec 1, Jožef i Kata Krapeč 1, Ivan i Bara Vučko 1, Gizela Rebrca 1, Bara Horvat 1, Verona Žalig 1, Martin i Margeta Bernjak 1, skupno 672 din. 158. črep so kupili sledeči : Škaper Treza z Doliča darovala 100 Din, nabrala pa 97 Din, darovali so sledeči : Škaper Žuža 2, Škaper Marija 2:10, Škaper Marija 1:50, Gredar Franc 3, Bunderla Josip 1 50, Bokan Štefan 3, Bokan Janoš 3, Kočar Treza 2:10, Bokan Roza 2:10, Bokan Juri 1:50, Bunderla Frančiška 1, Sukič Marija 2:10, Bunderla Štefan 4, Črepnjak Treza 3, Fartek Verona 2, Bokan Ana 1:50, Fartek Janoš pek 2, Zrim Marija 1:50, Zrim Marija 1:50, Ropoša Marija 1:50, Ropoša Cecilija 1:50, Ropoša Treza 2:10, Bokan Janoš 1:50, Škaper Marija 1, Ropoša Treza 1 50, Godar Ana 1:50, Špilak Jozefa 1:50, Špilak Marija 1:50, Špilak Franc mesar 2, Lenarčič Karel 1:50, Lenarčič Treza 2, Zrim Marija 2, Rep Julia 2, Zrim Jozefa 5, 29. Roža 4 Din. 20 par, 79. Roža 13 Din. Šajt Klara, D. Slaveči 25, N. N. Beltinci 10, Kūhar Anton i žena, Ižekovci 100, Baligač Ivan, Lipovci 100, Melinčki darovniki, bivše kotrige kmečke zveze 40, na senji nabrala Žižek Kata i Horva Treza iz Žižkov 241:50, Bibel Lujza, Mačkovci 4, Julijana Lipič i Jerič Orša, Hrastje 100, Horvat Cecilija, Črensovci 80, Ftičar Kata, Hotiza 10, Dominko Marija Odranci 20, Smej Štefan, Beltinci 5, edna ženska z Lendavskih goric 150 (z temi njeni črep dovršen), Mujdrica Roza v Dugoveških bregaj nabrala 100, Blazina Šimon, Ljubljana 10, Bedek Vendelin, Martinje 50, Sukič Štefan, Martinje 15, N. N. 10 Din., 159. črep je kupo Kalamar Lajoš iz Martinje, 650 Din.

Oča sirot povrni vsem darovnikom obilno !

ODBOR.

Kristuš ponižani — Kristuš odičeni.

Knjiga Ester nam predstavlja v ponižanem i potem odičenom Mardokeji žalostno i preveselo sliko ponižanoga i odičenoga Kristuša. Lepo nam prikažuje trpljenj i bolečin pun Veliki petek, po šterom je hitro sledilo prelepo, zmagoslavno Vstajenje.

Židov Mardokej je zvedo kak mrzi Aman njegov narod. Aman bi se čüto za najsrečnejšega, če bi za eden den vido vse židove na gaugaj visiti. Mardokej je pa goro od lübezni za svoj narod i zato vse včino, da ga reši. Hüdobni Aman vidi v Mardokeji največšega protivnika svojih čarnih, nisikih načrtov. On čüti, da Mardokej ne bo mogeo izprositi od krala Asvera pomilüvanje za sebe i za svoj narod, zato se pašči postaviti gauge za njega. Zaorio je glas smrtne obsodbe : na gauge z Mardokejom i njegovim narodom. Kda je Mardokej začüo to strašno obsodbo, izrečeno

na silničnicu „Dom Franješk“ v Črensovcih so darovali se- nad njim i nad njegovim narodom, je raztrgao svojo navadno obleko, pa se je oblekeo v žalno i v znamenje velike žalosti si je glavo s pepelom potroso. Potem se je podao h krali Asveri i ga je s posredüvanjem kralice Ester proso pomilüvanja za sebe i za svoj narod. Posrečilo se je njemi tak uveriti krala od hüdobije Amana, da je krao spremeno svojo izrečeno obsodbo: Mardokeji i njegovomi narodi je dao pomilüvanje, namesto Mardokeja je pa dao obesiti hüdobnoga Amana, a namesto toga je pa zvišo Mardokeja. Mardokej je na to slekeo žalostno obleko, pa se je oblekeo v slovesno, ar je tak bilo od krala odrejeno.

Kelika sprememba te kratek čas! Kelika radost i veselje židovskoga naroda! „Celi varaš je vriskao i se je radüvao“, — pravi sv. pismo.

V Mardokeji, kak v gledali vidimo našega najvzornejšega Jezusa Jezusa Kristuša: vidimo ga v Njegovom ponižanji i v Njegovoj slavi. Komaj pred tremi dnevi slavnoga Vüzma neje bilo širom velikoga sveta niednoga stvorjenja na zemli, ki bi bilo tak zavrženo i zapüšćeno, kak je bio Jezus Kristuš, Sin božji. Prorok Izaija pravi od njega: „**Vidili smo ga, a neje meo forme**“. Peklenski Amam, krao kmice, hüdobni düh je tak zapelao narod, da je té pripravljeni bio za voljo njega pravičnoga Jezusa na križ pribiti,

Ali miño je Veliki petek, minola je velika sobota i napočila je vüzemska zorja zmagoslavne Aleluje! Peklenski Aman je bio premagan, njegova moć je bila strta, a Jezus kak nekda Mardokej je bio povišan i odićen.

Premišľavanje trpljenja našega gospoda Jezusa Kristuša, Sina božjega je na vse nas tak delüvalo, kak gola püšćava puna trnja i nemih pećin. Ali Njegovo zmagoslovno vstajenje je za našo düšo z najlepšimi rožicama zasajeni püngrad Gospodov.

Kda zaori iz neštevilnih vüst širom krščanskoga sveta veseli i zmagoslavni spev Aleluje, mi gledamo v dühi rüševine moći peklenskoga Amana i z globoćine ponižanja v večno nebesko slavo povzdignjenoga Mardokeja — Jezusa Kristuša.

Jezus Kristuš se je kak dragi cvet pokazao na tretji den iz svojega groba. Radüjmo se tomi mi, ki bomo ednok tüdi k Njemi spodobno v grob položeni. Prosimo ga, da nas podpira s svojov milostjov, da zamo-remo tü na zemli jakostno življenje živeti, i da bomo ednok po Njem iz svojega zemelskoga groba vstali k večnoj slavi, k večnoj Aleluji!

BOGOSLAV.

Pošta.

Dravec: Josefa, Bodonci; Miholić Leopold, Vadarci; Pintarić Marija, Gerlinci. Naroćnino sprejeli z darom za sv. Očo. Hvala.

DEVICA MARIA ČUVAJ ME!

K Materi Mariji.

Srce Marijino najbolje k Srci Jezušovomi spodobno, naj moje srce k Jezušovomi spodobno bo, Srce Marijino, ki najbolje goriš v ljubezni do Jezusa, z tistov ljubeznostjov, z šterov goriš, vužgi moje srce. Nevtepeno Srce Marijino, zbriši zamačke mojega srca i vlej v njega svojo čistočo. O najslajše Srce moje matere, bodi moja obramba, v dnevah skušnjav i na smrtnoj vūri. Sladko Srce Marijino, bodi moje zveličanje.

Antiphona. Jaz sem mati lepe ljubezni i bojazni i svetoga vūpanja. V meni je milošča vsake poti i pravice, v meni je vūpanje žitka i jakosti,

V. Navseveke naj bo hvaljeno Kristušovo najsvetejše Srce.

R. I hvaljeno naj bo tudi Marijino Srce.

Molimo. Najdobrotivnejši Bog, ki si šteo, naj zavoljo zveličanja vseh nevolnih i zavoljo obrambe celoga sveta nevtepeno i najsvetejše Srce Marijino božemi Srci tvojega Sina po ljubezni i vsmiljenosti najspodobnejše bo, dovoli, da vsi, ki se toga najslajšega i zaistino maternoga Srca snominamo, po njegovej priprošnji i njegovom zasluženi k tvojemi srci spodobni postanemo. Po onomistom Gospodi našem, Jezusi Kristaši, ki z tebov žive i kraljuje v edinosti Dūha svetoga Bog na vse veke. Amen.

Slavospev na čast Marijinomi Srci.

Najbolje goreče materno Srce,
Mrtelnih sladko vūpanje,
Naš deo, naš žitek, radost naša,
Sladkost, svetlost, naša tolažba!

Si zvezda, ki vabiš ljubeče te,
Bodi sunce i voditeljica našoj pameti,
Ognjišče ki si ljubavi,
Na ljubav vužgi vseh srca!

Po Maternom najčistejšem Srci,
Ki najvrednejša boža hiša je,
Ti Jezuš hvala naj bo
Na večne čase, Amen.

Življenjepis Chambon Marije Marte, laične sestre reda Marijinoga obiskavanja.

X.

Srce Jezušovo.

O kak žele Jezuš našo ljubezen! — Neki den se njej je prikazao v popolnoj diki vstaneja i njej z globokim zdihajom to pravo: „Tak prosim kak kakši kodiš prosi: jaz sem kodiš ljubezni! Svojo deco po ednom zovem . . . Z ljubeznostjov je gledam, če k meni pridejo . . . Čakam na nje. I zaistino kodiško podobo je meo, kda je z žalostjov ponovo: „Ljubezen kodivam, ali še redovniških dūš večina mi odpove ljubezen! . . . Hči moja, ljubi me, nego samo zavolo mene, ne gledaj ni na najem ni na kazen.“ Mislo je na našo sestro Margeto Marijo, ki jez svojim pogledom malo da ne požrla Jezušovo Srce, i njej je etak odgovoro: „Ona me je ljúbila i njena ljubezen je bila samo za mene.“

Sestra Marija Marta je poskušila, da ga z istov lūbeznostjov ljubi. Najsvetejše Srce, kak goreče ognjišče, jo je vleklo z nedopovedljivov vročinov. Z plamtečov ljubeznostjov je ljúbila svojega Zaročnika, ki jo je totipotrošila, ali v njenom srci pa je ostavila božansko sladkočo! Jezuš njej je pa etak pravo: „Hči moja, če si jaz zvolim srce, ka bi me ljúbibilo, i mojo voljo spunjavalot, te jaz v njem vužgim ogenj ljubezni. A jaz toga ognja ne netim neprestano, naj se lastna ljubezen ne povekšava v njem, i naj se moje milošče ne sprejemajo samo po navadi. — Včasi se nazaj potegnem, naj dūšo prepūstim njenim slabostim i če v kakšo falingo spadne, jo ti spadaji samo potrdijo v poniznosti . . . Zavoljo teh faling pa zato ne ostavim dūšo, štero sem si odabrao; vsikdar jo mam na skrbi. Ne sem tak občūtljiv, odpūstim i se povrnem.“ — Vsako ponižanje te fesnej zdrūži mojim Srcom.“ — Ne zahtevam od vas velika dela, ednostavno samo ljubezen vaših src.“ — „Tesno se stisni ka mojemu Srci, pa boš vidila vso tisto ljubezen, z šterov je puno. Tū boš najšla poniznost i ljubezen. Pridi moje dete, vrži se v moje Srce! To zdrūženje je ne samo zavoljo tebe, nego za vse kotrige reda.“ (Dale.)

Kristuš je naš krao.

Zadnjo nedeljo okotobra meseca, letos 27. oktobra obhajamo god Kristuša kralja. Kristuš je naš krao. Vsaki krao pa ma zakonodajno oblast i sme pokaštigati tiste, ki se ne podržejo njegovimi ravnjanji, celo ma oblast, da tiste, ki se vu velikom pregrešijo proti njegovim zadovedam, je z smrtjov kaštiga. Takšo oblast ma zemelski krao. Dobo pa te to oblast od Kristuša kralja, kak lepo svedoči sv. Dūh Bog po sv. Pavli apoštoli: „Nega oblasti zvūn od Boga, i štere so, so od Boga postavljene.“ (Rim. XIII.—1.). Če pa moremo zemeljskoga kralja bogati, ki ma oblast od nebeskoga kralja nad nami, keliko bolje smo zato dužni bogati i samoga nebeskoga kralja, ki ma v sebi vso oblast i jo deli komi jo šče.

Kristuša moremo bogati. Njegove zapovedi so pa zapopadene v katoličanski ver, ki nam jo razlaga sv. katoličanska Maticerkev. Punta se proti svojemi kralji zato, ki ne obdržava verno svoje svete katoličanske vere. Z toga je razvidno, kak veliki smrten greh je vsaka nevera i kriva vera. Ta ne boga Jezusa kralja, sama si postavlja zapovedi, da bi je spunjaval na truc Kristuši kralji. Ar je vekšega sramotenja ne mogoče misliti, zato naznanja smtrno kaštigo za vse krivovernike i vse nevernike Kristuš krao večnosti rekoč: „*Ki ne verje, je že obsojen.*“ (Jan. III. 18.) Ki ne verje ka je i kak je Kristuš krao včio, more večne smrti moke trpeti v pekli.

Kristuš je krao i njemi ide zato poštüvanje. Vsaka pokorščina je že toti poštüvanje, ali on poleg te žele i zapovedava tüdi še posebno poštüvanje. Pred zemelskim kraljom so predpisani posebni čini oponašanja, šterih se more vsakši držati, ki pred njega stopi. Ne more se pred njim oponašati kak pred kakšim prijatelom, niti ne tak kak pred svojim očom ali materjov; pred kraljom se moremo ščista tak držati, kak je to posebno predpisano. Če pa zemeljski kralovje, ki so vso svojo čast od Kristuša kralja dobili, predpišüjejo takše posebnosti poštüvanja ravno zavolo časti, štero majo od Boga, keliko bolje se more poštüvati Kristuš, ki je to oblast i čast delio, komi ide večna čast i slava. Poslušajte samo ka pravi, ka zapovedava njegov minister, sv. Janoš apoštol po sv. Dühi navdehnjen: „*Njemi, ki sedi na stoci i Agnjeci bodi hvala i čast i slava i oblast vekomaj i vekomaj.*“ (Skriv. Raz. V. 13.) Daš pa ti to zapovedano čast Kristuši, ki bože ime brez potrebe neštetokrat imenüješ? Daš ti to zapovedano čast svojemi nebeskomi kralji, ki se drzneš ne ga samo po nepotrebnom imenüvati, nego ki se drzneš — strah me je povedati — ki se drzneš ga celo prekunoti? Nesrečen, ki se drzneš pred njim samim njemi v obraz se režati, se ž njega norca napraviti, njegovo deco, verne düše zaničavati, kda se v cerkvi slabo oponašaš!?

Pa zemelski kralovje tüdi sodijo. Vsaka sodba se pove v imeni kralja. V njegovom imeni jo prinese sodnik. Svojo sodno oblast majo od Kristuša kralja, ki je vseh sodec. Nišče ne vujde njegovej, Kristušovej, sodbi. Zobston se skriva hüdobija, ne more se skriti pred njim, on de jo sodo i tüdi obsodo. Tü nega pomoči. Kakša tolažba za nedužne trpine, ki so od hüdobnih preganjani i krivo sojeni. I kakši strah za božnjake, ki se postopijo svojega sodnika dražiti!

Kristuš je krao. Na zemlji je noso trnjevo korono, zdaj ma korono dike kak je angeo naprej povedao njegovej Prečistoj Materi, kda ga je poprijela: „*I kraljevstvi njegovomi ne bo konca.*“ (Luk. I. 33.) Na zemlji so njemi podložniki te spodobni, te dobri njegovi podaniki, če radi nosijo njegovoga kraljüvanja znake: križ i trnjevo korono, to je če radi trpijo; v nebi do njemi pa spodobni, če dosegnejo po stanovitnom trpljenji nebesko korono, korono dike.

Pot je jasna, kak postanemo dobri državljani nebeskoga kraljevstva, verni podaniki Kristuša Kralja. Le batrivno stopimo na njo!

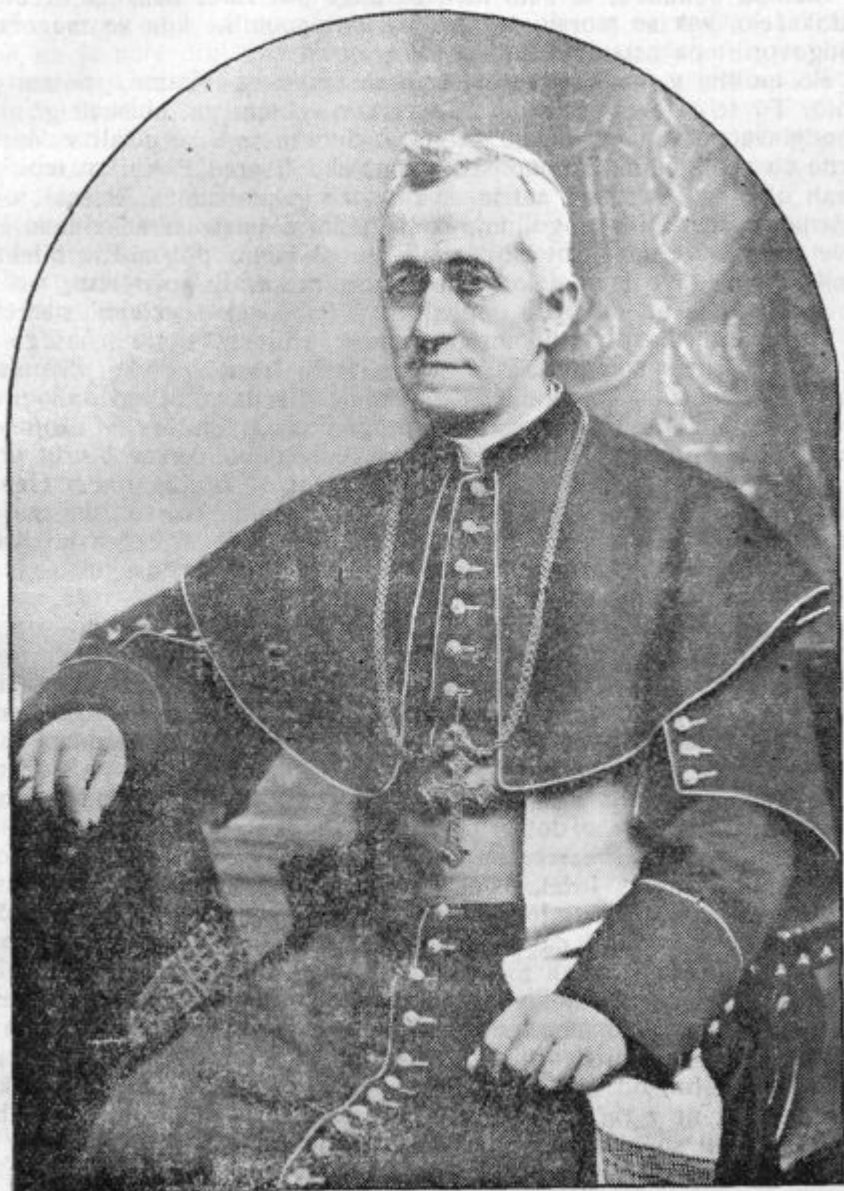
Ljubljanski gospod hercegpüşpek med nami.

Dr. Anton Bonaventura Jeglič, ljubljanski knezoškof (hercegpüşpek), so bili naš gost preminóči mesec 17. i 18. Podpisani sem jih že davno zvao, da bi prišli i pogledali naš kraj, posebno, da bi si ogledali na Krajni tisto mesto, kde namenimo postaviti samostan sv. Družine, kak mamó že od nekđaj določeno. Obečali so Prezvišeni že meseca januara, da bodo ednok prišli, a posli njihove velike püşpekije so jih dozđaj zadržavali.

Prišli so v kraj, za šteroga slobošćino, blaženost so se teliko mućili, v kraj, šteromi so od nekđaj bili naklonjeni, v kraj, šteroga so tolažili z svojim očinskim srcom, kda je te trpeo najveć: pod boljše vizmom. V tistih strašnih dnevaj so mi poslali brzojavko v Celje, kde sem se te mūdio z sledećov vsebinov: „Elevate capita vestra, appropinquat redemptio vestra“, to je po slovensko: „zdignite svoje glave, bliža se vaše rešenje“. Še to leto so sprejeli brezplaćno v svoj zavod pri Sv. Vidi vno-gotrpećega i preganjenoga dijaka, Jerić Ivana, zdajšnjega g. profizora v D. Lendavi. Pa v vseh desetih letaj ka smo v novoj državi, so nam kazali samo ljubezen, kak jasno posvedoći letošnje romanje na Brezje.

Zavolo očinske ljubezni, štero so kazali do Slovenske Krajine, so bili v Črensovcih soglasno zvoljeni med ćastne ćlane vodilnoga odbora za proslavo, štere pa zavolo svoje službe ne so se mogli vdeležit, prišli so zato zdaj, kda so njim posli to dovolili. Sept. 17. na god ran sv. Franćiška je pripelao poldnešnji vlak za Kristušovo pravico od toga sovražnikov telikokrat v srce ranjenoga nadpastira v Soboto. Tū sem jih pozdravo na „tistih tleh“, za šterih slobodo so se teliko mućili i njim predstavo v pozdrav njim zbrane gospode, kakti glavara, g. Gašpara Lipovšeka, g. dr. Franca Bratino, vladnoga tajnika, Franca Čeha, soboćkoga podžupana, Krantz Jožefa, tišinskoga g. plebanoša, Milač Šimona, Sever Janka i Pavlić Alojzija, profesore, Kolenc Franca, soboćkoga kaplana i vrednika Novin, Radoha Jožefa, ravnatelja i Bakan Jožefa, prefekta Martinišća, Bajlec Franca, pravnika, naše bogoslovce i dijake, ki so se v lepom številu zbrali za sprejem. Ar so nam Prezvišeni javili, da samo kratak ćas ostanejo med nami, smo jih vsi prosili, naj podugšajo svoje prebivanje med nami. A ar so meli obećano pri našem prezvišenom knezošćofi v Maribori, da jih obišćejo že drugi den, so svojo reć mogli držati i zato so v sredo celi den ne mogli pri nas ostati. Tišinski gospod plebanoš so jih povabili na obed i zato sva jih na Tišino pelala z g. glavaram i podglavarom.

Tū je Prezvišenoga pozdravo domaći gospod plebanoš, za njim pa jaz. Za oba pozdrava so se zahvalili. Po obedu sva jih z g. plebanošom sprevodila na Krajno, kde je mela moja rojstna hiša, moja draga mati i vsa domaća rodbina to srećo, da je dobila njihov sveti blagoslov. Vsa srećna je bila moja mati, da je dobila tak velikoga gosta, da se je mogla njim pohvaliti, ka že osemdeseto leto klaći, a pristavila je k hvali tūdi tožbo: pa slaba sem. Nato so Prezvišeni še bliže k njej stopili i njej kak mladenec z dvajsetimi leti krepko odgovorili: jaz sem tūdi osemdeset let star. Pa vsi navzoći so se osvedoćili, da ne so slabi, nego moćni kak mož najlepših let, ćemi so se ne mogli zadosta naćuditi. Z rojstne hiše

Dr. Anton Bonaventura Jeglič, ljubljanski knezoškof, ki so
sept. 17—18. obiskali Slovensko Krajino.

smo se podali i si pogledali tisti prostor, ki je namenjen za samostan sv. Družine. Prostor se je dopao Prezvišenomi. Po ogledi, šteroga so peški opravili visoki gost, smo se podali nazaj v rojstno mojo hišo, kde so Prezvišeni vzeli malo južine k sebi, ar je mama tak želela. Jaz sem naj-mre odklono ponūdbo, ar smo meli še dugo pot za te den, pa Prezvišeni naj dokažejo, kak se morejo se žele starišov spuniti, kda so mogoče, so mi odgovorili: pa ostanimo, mama želejo.

Po molitvi v tišinskoj cerkvi smo se pelali na Krajno, potem pa v Soboto. Tū so si Prezvišeni ogledali cerkev, potem pa obiskali g. glavara, podglavara i župana, Benko Jožefa. Z Sobote smo se pelali v Martjan-ce, kde so z popolnim zadovoljstvom pokleknoh pred Plečnikov lepi marmornati oltar sv. Martina; zatem so obiskali g. plebanoša, Horvat Jožefa. Z Martjanec smo šli v Bogojino, da poglednejo interesantno zidavo Plečnikove cerkve. Ne nam trbe povdarjati, da so javno pohvalili arhitekta g. Plečnika za njegovo lepo delo. Kda smo njim kazali lepi tōrem, so nam odgovorili, da si ga od bliže poglednejo. Pa osemdesetletni starček so brez vsega utrūjenja pohodili visike stube i se divili lepotam našega kraja iz tōrma. Zatem so obiskali g. dekana Baša Ivana, ki so jih potem z menov i g. Krantzom sprevodili do Dolnje Lendave. Pred odhodom je Prezvišenoga z zbranimi sprevodniki fotografirao g. Bajlec. V Lendavi so se javili pri g. profizori Jerič Ivani, obiskali njegovo cerkev i se v družbi vseh lendavskih gospodov dūhovnikov ljūbeznivo razgovarjali. Genljivo jih je tū pozdravo g. Jerič, ki njim je to pot toplo priznao, ka se njim ma zahvaliti, da je v službi Gospodovoj, ar njihova roka ga je sprejela pod streho Št. vidskoga zavoda, kde je dovršo svoje srednje šole i se pri-pravo z dobrov zgōjov za dūhovniški stan.

V Lendavi so namenili Prezvišeni obiskati tūdi glavara, a toga ne bilo doma. Kda je g. glavar, dr. Farčnik Anton zvedo, da so Prezvišeni prišli, se je zglaso pri njih v Črensovcih, kam so z Lendave prišli. V Črensovcih so obiskali g. plebanoša, Čačič Jožefa, potem smo se podali v cerkev na obisk Najsvetejšega. Iz cerkve so šli k podpisanomi na ve-čerjo, kde sem jih pozdravo z g. glavarom. Njihov odgovor na pozdrava, kak i njihova pripomba v zgodovinskoj knjigi Slovenske Krajine svedočita, da so se med nami prav dobro počutili Prezvišeni.

Večerje so se z Prezvišenim vdeležili poleg g. dekana Bašo i doma-ćih dūhovnikov Krantz Jožef, tišinski plebanoš, dr. Farčnik Anton, glavar, provizor Jerič Ivan, Hauk Jožef i Herman Ferdinand, kaplana z Lendave, Lutar Štefan, črensovski nadvučiteo i Halas Daniel bogoslovec. Po ve-čerji so se Prezvišeni pelali z menov i g. tišinskim plebanošom na Tiši-no, kde so prenočili i kde so drugi den meli sv. mešo. K svetoj meši je privrela cela fara. V posebno srečo si števa z g. plebanošom, da sva me-la priliko Prezvišenomi dvoriti pri sv. meši, Marijina družba i farniki pa, da so mogli dobiti od njih navuk. Marijinim hčeram so povedali, kak naj-častijo Marijo: ne z rečmi, nego z djanji, naj jo nasledūjejo v njenih ja-kostih. Povedali so njim tūdi plačo te službe: Marijino obrambo v živ-ljenji i smrti po zgledi, šteroga so oni sami svedok. Marja je rešila dek-lico nečistoga greha v najvejšoj nevarnosti, kda jo je zapeljivec, neki uradnik, meo že zaklenjeno i kda njej je v omari pokazao peneze na kū-pe za dar, če se njemi vda: pa dekla je zmagala, čista ostala, ar je ver-no častila Marijo i to zvala na pomoč v nevarnosti. Druga Marijina hči,

štera bi mogla priti v mesto, kde ne bi mogla svoje verske dužnosti spunjavati, je zadobila od Marije miloščo srečne smrti prle kak bi se njoj trbelo odseliti v te nevaren kraj. — Vsem tišinskim farnikom so pa povedali, kak naj častijo presveto Srce Jezušovo: naj delo i trpljenje pa molitve darujejo na čast Srci Jezušovomi.

Po svetoj meši so potem dali blagoslov vsem navzočim; Marijina družba jih je sprevodila na farov, odked sva jih z g. plebanočom odpelala skoz Kapele, kde so obiskali še cerkev i staroga gospoda kanonika Meško Martina, v Maribor k našemi gospodi knezoškofi, ki so z najtoplejším srcem čakali i sprejeli svojega miloga prijatelja. Tü sva se z zahvalnim srcem poslovila od blagoga nadpastira s tem vüpanjom ka, kak so nam obečali, se bomo še vidili v Slovenskoj Krajini.

K tomi obiski naj še nekaj pripomnim. Kda smo jih v Soboti sprejeli, so jih pozdravili, kak sem više omeno, tüdi naši bogoslovci med našim dijaštvom. Sledkar so me pitali, ka za ednih je to bilo v tistoj čupori? Sem odgovoro, da bogoslovci i dijaki. Bogoslovci? — me pitajo začudeno! ? Da, sem odgovoro, naši domači bogoslovci, ki so v Maribori v semenišči. Ne sem znan, zakaj so me to tak začudeno pitali. Sledkar mi je potem vse jasno postalo, kda so se mi z žalostjov tožili, kak se širi že tüdi pri njih „kratki süknjič“ pri dühovnikih, to je kratki kaput, šteroga nosijo nešterni dühovniki novejšega časa. Prle so najmre vsi dühovniki samo duge, do kolena segajoče kapute* nosili i te nosijo še vsi starejši pa nekaj mlajših. Ar so jih naši bogoslovci tüdi v teh kratkih kaputekaj sprejeli, zato so se začudili. Ne pišem te reči, kak da bi šteo jaz pri naših bogoslovcaj kaj spremeniti, za to nemam oblasti, to spada v mil. g. püšpeka delokrog, omenim to samo kak en pripetljaj pri obiski, ki sega do dühovniških src. Če Prezvišenoga sveta düša misli že na takše malenkosti kak ja obleka i žeje popolnost v njih, kak žeje te ta popolnost v celom dühovniškom življenji i delavanji. Vsi smo jih občüdüvali kak so friški i bistri. Nikdar v 80. leti takše bistrosti nesam vido. Odkod to? En dühovnik mi je etak razlagao to: ste jih ne vidili kak zmerno so jeli i pili! ? I eden visoki civilni dostojanstvenik mi je malo sledkar dao izjavo: „ljubljski knezoškof se svojemi prostomi, zmernomi jeli ma zahvaliti, ka je tak friški i jedrati v toj starosti.“ Ta velika zmernost i pa goré, po šterih radi hodijo vsako leto kak mi je drügi gospod razlegao, so zrok njihove krepkosti v teh letaj.

Vsaki den še zdaj stanejo ob štiraj, spat pa ido poldesetih. I to tak v zimi kak v leti. Ob petih so že v spovednici; majo najmre svoje spovedance, ki redno k njim hodijo k spovedi. Dobro znajo ti za njihovo spovednico. Kda smo pred dvema letoma v Rim hodili, se je romarom naznanilo, da se lahko spovejo pri domačih dühovnikah, vsi majo oblast tüdi v Rimi spovedavati. Pa glejte, prvi, ki so šli spovedavat, so bili ravno prezvišeni g. knezoškof. Gorečnost, odločnost, svetost je v tom častiljivom starčki doma i naš kraj je srečen, da ga je smeo meti v svojoj sredini dva kratkiva, ne celiva dneva. Tisti mir, z šterim te starček nastopajo, je že iz ovoga sveta, kam se pripravljajo i kam so že pripravljeni i kam bi že tüdi radi prišli. A mi prosimo Boga, kak so prosili sv. Martina njegovi dühovniki: „Oča, tvoja plača je zasigurana pri Bogi, ne ostavi nas, ka tvoje črede ne raztrgajo zgrablivi vucje.“ Tak prosimo tüdi mi z

ljubljskimi duhovniki i verniki, naj sunce njihovoga srca, ljubezen Prezvišenoga nadpastira, vrže svoje trake tudi — bar do postavitve samostana sv. Družine — na Slovensko Krajino. Obdrži nam jih dober Bog v te namen!

— KLEKL JOŽEF, vp. plebanoš. —

Plemeniti zgled, vreden nasledovanja.

Gospod Medvešček Alojz, uradnik v Maribori pri železnici, je čteó v M. Listi, kak bi mi radi za 25 letničo M. Lista položili vogelni kamen za sirotišnico „Dom sv. Frančiška“ v Črensovcih. Čteó je to dober gospod, a ne brez toga, ka ne bi si vtrgno dober i stoteri sad iz teh vrstic.

Gda je prečteó te naše vrstice, nam je pisao edno pismo, v šterom nam naznanja, da so ga naše reči jako genole i čeravno je v *siromaštvu*, nan vendar kúpi eden črep za „Dom“. Njegova gospa je že pet let teško betežna v bolnišnici i mora za njov plačuvati bolniške stroške, dvoje de-ce se vči v zavodi i mora za njima plačuvati, za njega ne ostane skoro nika, to je, komaj teliko, da se prežive po siromaškom. Pa vendar si je iz toga svojega siromaštva znao odtrgati, naj pomore še vekšim siroma-kom. Zaistino junaška ljubezen do sirot. Pa ta ljubezen je iznajdljiva. Ar naednok ne more plačati 650 din. za črep, se odloči, da bo v dvema le-toma plačuvao, na mesec 27 din. Pa ka da je ne misli ničše, ka se ide samo za obetanje, prosi g. Medvešček 24 položnic za plačuvanje obeča-nih rat i nam da obveznico od toga plačuvanja. Ta se etak glasi :

OBVEZNICA.

Podpisani se s tem obvezuje, da bode en črep v iznosi 650 Din. (šestopetdeset) plačuvao v mesečnih obrokah po 27 (sedemindvajset) Dinarov mesečno in to v dobi dveh let. Z tem naročam eden črep za zidanje sirotišnice v Črensovcih.

Maribor, 14. septembra 1929. leta.

VEKOSLAV MEDVEŠČEK

uradnik in tajnik železniške delavnice v Maribori.

K toj lepoj obveznosti ne trbe nikše razlage, vsakoga srce, če je puno ljubezni do bližnjega i v smiljenosti do Jezusovih sirot, njemi pove, ka more včiniti za Dom sv. Frančiška.

Od „Doma sv. Frančiška“.

Je mogoče v dvema letoma nabrati teliko, ka lahko začnemo z zidavov?

To pitanje smo stavili preminoči mesec na smiljena srca. Odgovori se oglašajo. So totí redki, ali vidimo, da naše reči neso bile glas v púščavi kriččega. Prečtite odgovor g. Medveščka, ki ga više objavljamo, prebrodite dare, štere najdete na zadnjoj strani lista, pa se osvedočite, da

od smiljenih src idejo odgovori. Gda nam že z siromaškoga Martinja pošlejo na črep 650 din. te je že dani tak lep odgovor na naše pitanje, ka se ne moremo za njega dobromi Bogi z^zdosta zahvaliti.

V dvema letoma je mogoče zato na te način vküp spraviti za zidanje potrebno svoto :

1. Bogáci kúpijo en črep i plačajo ga ali ednok, ali na rate, vsaki mesec 27 din.

2. Srednji posestniki plačajo naednok 100 din, ali dajo vsaki mesec pet dinarov.

3. Sirote dajo 10 dinarov naednok, ali plačajo vsaki mesec pol dinara.

To bi trpelo dve leti.

Prosimo bogatce, srednje kmete i sirote, naj se zglasijo za to vsmiljeno delo pri nas. Mi vsakomi pošljemo едно tiskovino, ka jo podpiše i 24 čekov, vsaki frtao leta tri, ka obečano šumo lahko na pošto dajo.

Zglasite se, ki mate srce za sirote !

Kak bi pa Amerikanci pristopili k toj zvezi !? Ki neso šče poslali na kamen, naj vsaki mesec denejo v kaso pol dolara ali 50 centov pa v dvema letoma majo deo v zlatoj tabli na zemlji i v zlatoj plači v nebi. V poštansko posojilnico lahko taki denejo peneze na ime „Dom sv. Frančiška v Črensovcih“ pa nam za dve leti samo knigo pošljejo. Morejo nas pa obvestiti taki, kda začnejo k strani devati. Novine so popisale kak se deva v Ameriki penez v poštansko kaso.

Gda začnemo zidati !? Kda bomo meli *gotovčine petstojezer dinarov i potreben material* zvožen. Prle nikak ne. Trbe nam zato ešče štirikrat teliko, kak zdaj mamó.

Ka se naj nabira zdaj meseca oktobra !? V vsakoj vesi naj ido dvojka kola okoli. Na edni naj se pobirajo krumpi, na drugih pa zrnje. Vsaki naj da ka prevüpa i premore. Vse ide za sirote. Dobrohotnim darovnikom i nabiratelom se že naprej zahvaljüjemo za ljubav, štero skažejo Ježušóvim sirotam.

Novi kamen je 89. i kúpili so ga naši slovenski romarje iz Chicago, ki so hodili v Lemont na katoličanski shod.

Novi črep je 158. Kúpo ga je Kalamar Lajoš iz Martinja.

Zahvalnost. Baligač Ivan z Lipovec je meo nesrečo pri stvari. V nevoli je oblübo dobromi Bogi, da če nesreča preneha, darüje 100 Din. na „Dom“. Dober Bog ga je poslühno, zato je drage volje prineso svoj obečani dar za sirote.

Po 100 din. so darüvale sledeče hiše : Škaper Treze v Doliči, Kúhar Antona v lžekovcih, Lipič Jule i Jerič Orše v Hrastji.

Gorečnost. Žižek Kata i Horvat Treza z Žižkov ste nabrale na senji v Črensovcih 241.50 din., Mujdrica Roza v Dugoj vési 100 i Levašič Katica v Čentibi 150 din.

Sv. meša za darovnike. Vsaki teden se slüži brezplačno edna sveta meša za vse darovnike i pomagače za zidanje sirotišnice „Dom sv. Frančiška.“

Vsem darovnikom žele vsmiljenost Srca Ježušovoga i prosi vsmiljenost dobrih duš za sirote.

ODBOR za zidanje sirotišnice „Doma sv. Frančiška“ v Črensovcih.

Dika Marijina.

Spisao: Sv. ALFONZ LIGURIO.

Marija je Mati spokorni grešnikov.

V drugoj knjigi Kralov (Pogl. 14. i 22.) čtêmo, ka je tista modra Teknanska žena etak pravila Davidi: Gospod, mela sam dva sina in je na mojo nesrečo eden vmoro drugoga. Eden moj sin je že mro i zdaj mi ešče boža pravičnost odvzeti tudi drugoga, šteri mi je edini preostao. O, kralj, smiluj se meni i ne dopusti, ka se mi odvzeme tudi drugi sin! — David je meo smilenje s tov materjov i obečao je, ka morilci odpusti in ga da nazaj materi. Tak se vidi, kak če bi tudi Marija ravno tak delala.

Če Marija vidi, ka je Bog razsrjeni na grešnika, šteri se njoj priporača, se ona obrne k Bogi i pravi: Oj moj Bog, mela sam dva sina: Jezusa i človeka. Človek je vmoro Jezusa na križi, zdaj pa šče Tvoja pravičnost tudi človeka obsoditi. O moj Bog, moj Jezus je mro, smili se mi, pa ne dopusti, ka zgubim ešče drugoga sina, kda sam že prvoga zgubila. — Gvüšno je, ka Bog ne obsodi tistoga grešnika, šteri pribeži k Mariji in za šteroga prosi Marija. Što bi mogeo zarazmiti, pravi pobožni Blazius, dobroto, smilenost, vernost i ljübezen, z šterov nas želi rešiti naša mati,

če jo prosimo za pomoč. Vržimo se zato pred to dobro Mater, pravi sv. Bernard, obimnimo njene svete noge in je ne zapustimo, dokeč nas ne blagoslovi in vzeme med svojo deco. (S. Bern. in Sic. in.) Što ne bi mogeo zavupati na smilenje takše Matere? Sveti Bonaventura pravi: Čeravno bi me vmorila, bi vseedno zavupao na njo. Želem z zavupanjem mreti pred njenov podobov, ar bom po tom gvišno zveličani. — Tak mora govoriti vsakši grešnik, šteri pribeži k toj smilenoj Materi. O moja kralica i Mati Marija, za volo svoji grehov zaslūžim, ka me zavržeš i me kaštigaš, ali čeravno me zavržeš, itak ne zgūbim zavupanje do tebe, ka me ti rešiš. Na tebi je moje zavupanje in če merjem samo pred ednov Tvojov podobov, če se ti bom v tistom hipi lahko priporačo, se vūpam, ka ne bom pogūbleni, nego ka Te bodem v nebesaj poveličavao združeni z velkim številom Tvojih služabnikov, šteri so v svojoj smrtnoj vōri Tebe zvāli na pomoč i šteri so po Tvojoj močnoj priprošnji postanoli blaženi.

Po sledečoj dogodbi vidimo, ka grešnik nikdar nesme meti nezavupanja do Marije, če se k njoj obrne za priprošnjo. (Dalje.)

Blagoslovitev znakov Srca Jezušovoga.

V septemberskom snopiči smo opisali pomen znakov Srca Jezušovoga i naznanili, da jih bomo dali blagosloviti. Kda naj se pa blagoslovijo!? Prvo slovesno blagoslovitev zvršimo v Črensovcih na god Kristuša Kralja, to je 27. oktobra.

Prav ponizno prosimo vse prečastite gospode dūhovnike, naj to te den napravijo tūdi po svojih faraj. Te den naj blagoslovijo te znake, ka sladko Srce Jezušovo, ki kraljūje nad našov krajinov, te den to posebno blagoslovi. Potem se pa lahko kdašteč blagoslovijo.

Na god Kristuša Kralja naj si vsaki sin i vsaka hči Slovenske krajine opiči te lepi znak na prsi i s tem posvedoči, ka priznava to Srce za kralja svojega srca i ka je šče ljūbiti iz celoga svojega srca.

Vsakoj hiži, štera nam pokloni na „Dom sv. Frančiška“ primeren dar, damo en znāk brezplačno. Ostale kotrige družine si ga pa naj kūpijo. Cena ednoga je 3 Din. Tri dinare na čast Srci Jezušovomi za njegove sirote naj vsaka dūša zmore. Ka nam od stroškov više ostane pri znakaj, dobijo sirote. Pomagajte tem i zato si vsaka dūša naj kūpi znak Srca Jezušovoga.

Na god Kristuša Kralja se spoznajmo, da spadamo v edno versko družino po tom, ka bomo vsi nosili znak Srca Jezušovoga.

Znaki se dobijo na vredništvu M. Lista. Pišite sem po nje. Mi je pošljemo potem na vsako faro, da si je lahko doma kūpite.

Pozlačeni znaki koštajo 10 din. ali 25 centov za naše Amerikance. Vsaki naš rojak, ki je v tūjini, naj si kūpi ednoga za

spomin na svoj mili rojstni kraj iz ljubezni do Jezušovoga Srca. Ti znaki naj nas vežejo vkup prek širokoga morja.

Delavci, naročite si en znak, ki de vas spominao na vaše domače, za štere se trüдите v tujini. Po njem de vas čuvalo i blagoslavljaló tudi presveto Srce Jezušovo!

Na vsaka prsa znak Slovenske krajine, znak presvetoga Srca Jezušovoga 27. oktobra!

Blaženi Bosko Ivan, apoštol.

Medtem pa v Ivanovom srci nej vgasnola želja po duhovniškom stani, nego je ešče vekša postanola. Kak pastir pri Moljevij je vsikdar meo sebov kakšo lepo knjigo, štero je na paši čteo. Jako je bio Ivan vesel, gda je vüjec prišeo po njega in njemi oblübo, ka de pa zahajao v šolo. Tak se je Ivan povrno v svojo rojstno ves Becchi (Beki), i začno je znova zahajati v šolo k g. kaplani Kaloso. Na velko žalost našega šolara so g. kaplan ešče v tistom leti vmrli in tak je on opet ostao brez vučitelja in voditelja. Tolažilo ga je trdno zavüpanje v božo Previdnost ino velka lübezen do preblažene Device Marije.

Ivan je bio že v petnajstom leti. Spoznao je, ka njegova leta idejo friško naprej, nego včenje pa stoji. Zato je začno hoditi v gimnazijo v bližnji varašek Castelunovo, šteri je bio poltri vöre daleč. Dečko je mogeo vsakši den po pet vör peški hoditi in to ga je preveč zmantralo. Zato njemi je mati preskrbela stanüvanje pri nekšem krojači (saboli) v Castelnuovo. Ivan je zdaj meo dosta časa za včenje; ar je pa bio bistré glave, zato njemi je ešče precí časa preostajalo. V prostom časi je rad pomagao krojači i že v kratkom časi se je navčio gumbe prišiti, obšivati, hlače zašiti. Robert, tak je bilo krojači ime, je bio voditeo popevanja v farnoj cerkvi. Komaj je Robert spoznao, ka njegov dijak ma lepi glas, včasi ga je začno voditi v popevanji. Ivan je v tom časi se začno včiti tudi na gosli i orgle, da bi tak mogeo popevanje sprejavati z orglami.

Boža previdnost je Ivana počasi pripravljala na njegovo bodoče življenje. V dijaškij letaj je Ivan v prostom časi rad zahajao k vsakovrstnim meštrom. Kak dobroga, prijaznoga dečka, so ga vsi radi meli. Ivan je pa z bistrim okom tak spoznao künšte vsej meštrij, ka če je prišeo v kovačnico, je delao kovačko delo, kak dober kovački pomočnik, če je prišao k tišlari, je tomi dobro znao pomagati, če je prišeo k šoštari, je tudi te bio vesel njegove pomoči. Zato so pa tudi tej meštři Ivani radi pomagali, gda je bio potreben. Ivan je pa znao ešče na drugo čüdivito formo priti do penez. Ednok, gda je bilo proščenje v vesi Montafiji, so tam postavili na sredi placa velki mlaj. — Na vrhi mlaja je visiljo lepo darilo za tistoga, šteri bi gor priplazo. Vnožina lüdi je gledalo, kak so dečacje iz bližnij vesi se trüdili eden za drugim, ka bi gor prišli, nego edni so dospeli komaj do tretine, drugi skoro do polovice mlaja, vsi so se pa prle spüstili dol, kak so do vrha prišli. Ivan je tudi to gledao i sprevido je, ka so se v začetki vsi prenašlo zagnoli, potem pa včasi opešali. Nato je on probao srečo. Počasi je začno plaziti, od časa do časa se je z nogami dobro

oprijelo mlaja i malo počivao. Tak se je bližao proti vrhi; mlaj se je majao sem pa ta, vse je kričalo okoli, nego Ivan je nevstrašeno prišeo do vrha, vzel je bankaš z dvajsetimi lirami, druga menša darila je pa pusto gor, da bi se veselje nadaljevalo. Ivan se je splazo gor samo zato, da bi si spravo pomoč za knjige i obleko. Gde je gde blizu bilo senje, je Ivan gvišno bio tam i je opazivao komedijaše; tak se je navado hoditi po vozi, izdirati zobe brez bolečine i druge prekšenije. Vse to njemu je dobro služilo, ka je po nedelaj k sebi privabo vrstnike i je zabavao. Med dijaki je te boljše vkup zbral v edno društvo in imenoval „društvo veselja“, ar je vsaki član bio dužen četi samo dobre knjige, hoditi na poštene igrače i biti pošteno vesel. Iz toga društva so zbrisali vsakoga ki je preklinjal ali nesramno gučao. Ivan je bio poglavar toga društva. Na nekš svetek je prišeo eden komedijaš i je po vsoj sili šteo meti svoje igre ravno med velkov mešov. Ivan ga je opomno, ka je to nej prav, nego komedijaš se zato ne brigo. Ivan je komedijaša nato pozval, naj se z njim sprobja v igri. Komedijaš je to sprijelo, nego Ivan je zmagao i komedijaš, ar je za peneze vadlao, je zgubo vse do zadnjega krajcara. Ivan je komedijaši nazaj dao zašpilane peneze, nego komedijaš je morao obliubiti, ka med božov službov ne bo več delao igre i vsem članom „Društvo veselja“ je morao plačati malo južino. Ivan je s svojimi veselimi igrami znao pribaviti dečke, i z veseljom je vse znao navajati k izvršavanji verski dužnosti i k poštenomi življenji. Vnogi mladenci so zapustili božna društva i grešne navade, samo da bi mogli biti sprejeti v „Društvo veselja“. Ivan je bio njihov prijateo i čuvar njuve nedužnosti. I dnesden, štirideset let po njegovej smrti — salezijanci — ravnotak z veseljom vzgajajo i pridobivlejo mladino za lepo krščansko življenje. (Dale.)

Začetek 25. letnice Marijinoga Lista. Slavnost širitelska.

Segeštija Črensovske cerkve! Keliko spominov nam budiš vu srci! Koliko požrtvovalnoga dela za božo čast i zveličanje duš se je zvršilo v tebi! Ti si davala mesto tretjemu redi sv. Frančiška, bratovčinam Srca Jezušovoga, Rožnoga venca, Oltarskoga Svestva, Karmelskoga škapulera! Ti si poslušala nešteto dobrih navukov! Ti si dala prostor vnoga leta i davaš še zmirom gorečim dušam, ki so kinčile i kinčijo za boži lon Jezušovo cerkev! Ti si bila zavetje Marijinomi listi, ti, v šteroj se je teliko vencov splelo za cerkev sv. Križa! Venec si pošiljala na tabernakl, na oltare Srca Jezušovoga, Marijinoga, sv. Jožefa, vence na podobe, na celo cerkev, o kelikokrat si jo oplela celo kak zaročnico za zdavanje! V zahvalo ka bi ti drugo zaslužila, kak tudi venec, venec, ki ne povehve! I toga si dobila te den, na den petdvajsetletnice M. Lista, kda so ti v zahvalo venec splela Marijo ljubeča, za njeno čast goreča srca vernih širitelov i širitelic. Ti so se zbrali okoli tebe i te obdali kak venec v zahvalo, ka si njim bila pomočnica skoz 25 let pri širjenji Marijinoga lista. Okoli tvoje stene so se zbrali, kde je nikda cvela i očvela „roža bela“ z telikimi cveti, keliko svetih, hoštij je pri njej razsipala hudozna roka brezbož-

Širitelje i širitelice Marijinoga Lista, ki so se 14. jula zbrali v Črensovcih na širitelskoj slavnosti. Ki nosijo trake na prsaj, so že 25 let v Marijinoj službi.

noga cerkvenoga ropara! I prišo je slikar, nastavo je svoj mašin i ovekivečo te je z širiteli i širitelicami Marijinoga lista, segeštija cerkve sv. Križa! I kda te ovekivečimo, ti v zahvalo želemo, naj si do konca sveta zbirališče vseh i vsega, ki i ka išče čast božo i zveličanje dūš! Pri toj nam dragoj steni smo se zbrali, razvrstili za fotografiranje. Pred njim pa je vrednik M. Lista delor znamenja, trake za tiste širitele i širitelice, ki so že 25 let v brezplačnoj zemeljskoj službi M. Lista. Vsi ti majo na prsi opičen beli svilni trak z svetinjcov Brezmadežne, ki nosi ete napis: „*Spomin 25-letne Marijine službe*“. O če bi njim obesili okoli šinjeka zlati lanček, i zlato medaljo, ne bi je bili tak veseli kak so bili veseli toga traka i te svetinjske! Pa prav so meli, da 25 let služiti za Marijino čast presega vrednost ne samo zlatih lancekov i medalj, nego vrednost stoterih ino stoterih svetov, ki so stvorjeni i ki so mogoči za stvoritev. Služba Marijina se ne da plačati z zemeljskov vrednostjov, njo čaka plača tiste dežele, kde roža ne ocvete i mladost ne mine. Po fotografiranji je šlo širitelstvo na dom vrednika M. Lista, v našo „zgodovinsko hišo“, kama so je g. urednik povabili na jūžino i da bi njim razdelili za spomin obečane Marijine podobe.

Puni veselja so prišli v ograd, si poseli kre stolov i posluhnoli pozdrav g. vrednika. V tom pozdravi so oni povdarjali složnost, štera je vkūpprinesla iz vseh delov Slovenske Krajine celo od austrijske i vogrške meje, hčeri i sine te na vredništvo v Črensovce. To složnost je napravila Marijina roka i jo povila z trakom stanovitne ljūbezni. Pod njenim materinim plaščom smo edni, ki idemo za ednim cilom: odičiti Marijo i po njej dobrog Boga, sebe i svojega blišnjega pa po tom deli i teh trūdaj zveličati. Bratje i sestre, glaso i zapro se je nadalje vrednikov pozdrav, Marija nas je vezala dozday vkūp, ona naj bo i nadale naše vezalje, ki nas na zemlji vkūp veže v širjenji njene slave, v nebi pa v živjanji njene dike!

Pevski zbor je zatem spopevao Marijino pesem. Med jūžinov so bili vsi veselo razpoloženi, so popevali ali poslušali lepe pesmi pevskoga zbora. Med veselim razpoloženjom so se dali tūdi fotografirati dvoji pesmarje. Edni, ki so pred desetimi leti začeli hoditi k vredniki M. Lista se včit štiriglasno spevat i novi pesmarji, ki so za slavnost M. Lista pristopili k novoustanovljenomi ali staromi povekšanomi pesmarskomi zbori. Gda nam prilike dovolijo, prinesemo sliko teva pesmarskiva zbora tūdi. Zdaj je pač nemogoče, ar kliše košta do 300 din. samo od ednoga kepa. M. List z svojov 25 letnicov je postao te den zibelka novoga, lepoga spevanja cerkvenoga. Hvala bodi za to Nevtepenoj Devici Mariji!

O kak genljivo je bilo viditi v bratskoj ljūbezni zdrūžene širitele iz Goričkoga z Ravenci i našimi Dolenci! Vsaki je gučao svoje narečje a vsi so se razumeli, ar je vseh bilo edno srce i edna dūša, edna žela i edna miseo: vse naj ljūbi Marijo, vsi naj so njeni na tom i ovom sveti. Edinost njihove dūše se je povekšala te, kda so vrednik M. Lista prečteli pozdrave, dobljene od šritelov, ki neso se mogli slavnosti vdeležiti. Pozdrav so poslali sledeči:

(Dale.)

(Vsa pisma objavimo v prihodnjoj številki.)

Blagoslavljanje Martinišča. Sept. 1. je mela Sobota veliki svetek. Prišli so prezvišeni gospod Dr. Karlin Andrej hercegpüšpek, da blagoslovijo Martinišče, štero se je do polovice dogradilo, da lahko sprejme 80 dijakov pod svojo streho. Do 5000 ljudi je privrelo te čas v Soboto. Večina teh je šla iz farne cerkve v procesiji k Martinišči, kde se je vršila obrpvm blagoslovitev. Prezvišenomi so dvorili poleg provinciala salezijanskega i drugih salezijanskih duhovnikov v lepom broji tudi svetci duhovniki pod vodstvom mil. g. kanonika Slepce Ivana, sobočkoga ešpereša.

Po zvršenoj blagoslovitvi so Prezvišeni držali kratko predgo, ar so mogli ob 2 že odpotüvati. V kratkom nagovori so se zahvalili darovnikom za dare, g. Radoha Jožefi, ravnatelj pa za trüde i so oprosili vse stariše, naj dajo svojo deco pod varstvo sv. Martina i bl. Don Bosca v zavod Martinišča. Oni jih pa bodo, pravili so nadalje — drage volje sprejemali v seminišče v Maribori i jih pošiljali v Slovensko krajino, naj služijo med svojim ljudstvom. Po nagovori je bila tiha sv. meša, štero so služili Prezvišeni i pri šteroj je sobočki farni pesmarski zbor, šteroga je ustanovo g. Jerič Ivan, bivši sobočki kapian, zdaj provizor v D. Lendavi, lepo i po-božno popevao.

Pri oltari sv. Martina, šteroga so Prezvišeni blagoslovili, pa je služo prvo sv. mešo Klekl Jožef, vp. plebanoš drugi den.

Večne svete meše. Za žive i pokojne širitele i širitelice M. Lista je toga vredništvo plačalo 500 din. za večne meše v Celji pri sv. Jožefi. Za vnoge trüde naj je tolažijo v žitki i po smrti te svete meše.

Patron duhovnih pastirov. Sveti Oča so svetoga Vianey Janoša, arskoga plebanoša imenüvali za patrona vsem plebanošom i dušnim pastirom celoga sveta. Njemi naj zročijo ovčice večkrat svoje duhovnike.

VSEBINA :

K Materi Mariji	Stran 1	Od „Doma sv. Franciška“	„ 8
Življenjepiš Chambon Marije		Dika Marijina	„ 10
Marte, laične sestre reda		Blagoslovitev znakov Srca	
Marijinoga obiskavanja	„ 2	Jezušovoga	„ 11
Ljubljanski gospod herceg-püšpek med nami	„ 4	Blaženi Bosko Ivan, apostol	„ 12
Plemeniti vzgled, vreden nasledüvanja	„ 8	Začetek 25. letnice Marijino-ga Lista	„ 13
		Cerkveni glasi	„ 16